

Sniálvs táttur

1.

Nú skal falla niður um stund,
viljið tær dømi trúgva:
Um hann Sniálv av Upplandi,
hagar skal frøðið snúgva.

Há trummar í høll,

hermenn ríða framm, jomfrú
leikar í lundum
við tann edil mann.

2.

Sniálvur býr á Upplondum,
hans líki kann ikki finnast,
so lystir hann at stríðast,
leika við streymin stinna.

3.

So lystir hann at stríðast,
sum leika við streymin stinna;
hann er eingin í verðini,
Sniálv yvirvinnur.

4.

Sniálvur býr á Upplondum,
hans líka man ei kann sjá;
so lystir hann at stríðast,

sum streymur leikar í á.

5.

So lystir hann at stríðast,
sum streymur leikar í á,
hann er eingin í verðini,
Sniálv yvirgár.

6.

Sniálvur fer til sina móður,
leitar við hana ráð:
"Hvar veitst tá so væna jomfrú,
mær er sómi at fá !"

7.

Tað var hansara sæla móðir,
sló so upp í gleim:
"Mong er væn á Upplondum;
tak tær eina av teim."

8.

"Hoyr tað, mín hin sæla móðir,
eggja mær ei tann harm;
hon er eingin á Upplondum,
sova kann í mín barm.

9.

Hoyr tað, mín hin sæla móðir
eggja mær ej tann kvíða;

hon er eingin á Upplondum,
ið svevur hjá míni síðu."

10.

Tað er hansara sæla móðir,
mælir av tungum inna:
"Hertugans dóttur í Brunsvík
ert tú ikki maður at vinna.

11.

Hertugans dóttir í Brunsvík
føgur er hon sum sól;
so er at líta á jomfrúkinn,
sum droyri drýpur í snjó.

12.

Hon ber ikki bleika brá
undir sínum gula hári,
heldur tann fagrasta summersól,
ið fagurt skín um várið."

13.

"Er hon so væn og tekkilig,
sum tú sigur frá,
hagar skal eg streingja
míni bønrorðini á.

14.

Er hon so væn og tekkilig,

sum tá sigur til

hagar streingi eg heiti mítt,
tað stendst hvat av, ið vil."

15.

So letur hann Sniálvur
síni skipini gera,
allar letur hann streingirnar
av reyðargulli vera.

16.

Sniálvur letur snekkjur smíða
dreingir mundu gita,
av gulli vóru mastrarnar,
av silvri vóru bitar.

17.

Bræddir vóru brandar,
skorin var hvør stokk,
stavn og stúri av reyðargulli,
so var segl í topp.

18.

Vindur hann upp síni silkisegl,
gulli vovin við rand,
strikar ej á bunka niður
fyr enn við Brunslan.

19.

Vindur hann upp síni silkisegl,
fáir finnast slíkir,
strikar ei á bunka niður
fyr enn í Brunsvík.

20.

Ein maður kom í höllina inn,
sigur øllum frá:
"Eg sá skip av havi koma,
seglini gul og blá."

21.

"Sært tá skip eftir havi koma,
seglini hvít sum lín,
vera man onkur høvdingur
at biðja dóttur mín !"

22.

Teir lögdu inn á Brunsvík
morgun ein so snimma,
tað var sum í bál at líta,
helst tá skeiðir dynja.

23.

Teir lögdu inn í Brunsvík
eina morgunstund,
tað var sum í bál at líta,
skeiðir dynja í.

24.

Teir lögdu inn í Brunsvík
eina morgunstund,
tað var sum í bál at líta,
skeiðir dynja í lund.

25.

Glaður leggur Sniálvur
inn á Brunsvíks vág,
hann vil hvørki strika, ei lúta,
skotini bresta á.

26.

Hertugin so til orða tekur,
letur so orðum fúka:
"Hetta man vera ein mikil maður,
ið hvørki strikar, ei lútar."

27.

Hertugin so til orða tekur,
heldur á bríndum knívi:
"Sjúrdur, gakk til strandar oman,
tak hann burtur av lívi."

28.

Higar, ið teirra snekkja
kendi fagurt land,
lótu síni akker falla
á so hvítan sand.

29.

Lótu síni akker falla
á so hvítan sand,
firstur stígur Sniálvur
sínum fótum á land.

30.

Fyrstur stígir Sniálvur
sínum fótum á land,
tá var Sjúrdur, hertugans son,
riðin niður til strand.

31.

Svaraði Sjúrdur, hertugans son,
kann væl tungu skilja:
"Hvat eru tíni ørindi,
og hvat tykist tú at vilja?"

32.

Sniálvur so til orða tekur,
kann væl tungu skilja:
"Tað eru míni ørindi
frú Adalín at gilja."

33.

Svaraði Sjúrdur, hertugans son,
heldur á gyltum brandi:
"Sig mær, frægur, heiti titt;

hvað'ni ert tú av landi?"

34.

"Sniálv skalt tú nevna meg,
í væl í víggi stár;
Ólavur kongur á Upplondum
var frægi faðir vár."

35.

Ólavur kongur á Upplondum,
hann var ein kempa í ætt,
einum manni, Sniálv,
havi eg hoyrt frá sagt."

36.

Sjúrdur gekk frá strondum niðan,
hugsar um tann vanda,
hvussu hann skuldi ráðini leggja,
so ikki ilt av skal standa.

37.

Mitt í miðjum grasagarði
akslar hann síni skinn,
og so búgvín gongur hann
fyri hertugan, faðir sín inn.

38.

Hertugin so til orða tekur,
heldur á búnum knívi:

"Hoyr tá, Sjúrdur, sonur mín,
eru teir tiknir av Lívi ?"

39.

Sjúrdur so til orða tekur,
letur so orðum fúka:
"Nú er komin riddarin tann,
ið tú mást undir lúta."

40.

Hertugin so til orða tekur,
bæði følin og nipin:
"Man ikki Brunsvík móti standa
einum orlogsskipi ?"

41.

Svaraði Sjúrdur, hertugans son,
heldur á búnum knívi:
"Tú verður tann fyrsti, í Brunsvík var,
ið tikin verhur av Lívi !"

42.

Tað var Sjúrdur, hertugans son,
letur so orðum víkja:
"Nú er komín riddarin tann,
ið Adalín fær sin líka."

43.

Gingu teir frá strondum niðan,

ríkir menn og reystir;
lunnar brustu og jørðin skalv,
teir settu knørr í neystið.

44.

Gingu teir frá strondurn niðan,
í skarlak vóru teir klæddir;
reyðargullhjálrm á høvdi bóru,
teir vóru av ongum ræddir.

45.

Mitt í miðjum grasagarði
aksla teir síni skinn,
og so búnir ganga teir
í høggar hallir inn.

46.

Og so búnir ganga teir
í høggar hallir inn,
sum hertugin yvir borði sat
við monnum hundrað fimm.

47.

Sniálvur gekk í høllina inn,
í forðum var tann siður,
hevur alt í einum orði,
heilsar og hann biður.

48.

Sniálvur stendur á hallargólvi,

ber upp kvøðu sína:

"Sít væl reysti hertugi,

gev mær dóttur tína."

49.

Leingi sat tá hertugin,

hugsar um tey ráð

hvussu hann skuldi Sniálvi

eitt hánligt andsvar fá.

50.

"Tað er so mangur riddari,

frú Adalín vildi hava,

eg læt teir í tornið seta,

allar av lívi taka."

51.

Tá svaraði Sniálvur,

á hallargólvi gekk:

"Hertugi, gev mær tína dóttur,

hon er bæði væn og tekk."

52.

"Tað er so mangur riddari

frú Adalín vil fá,

eg læt teir í tornið seta,

allar av lívið gá."

53.

Sniálvur stendur á hallargólvi

hyggur niður for seg:

"Hertugi, gev mær tína dóttur,

eg biði ikki longur teg."

54.

"Tað var so mangur riddari,

frú Adalín vildi gilja;

eg læt teir í tornið seta,

ímóti sínum vilja."

55.

"Sít væl reysti hertugi,

legg tær væl í minni,

sig mær antin "nei" ella "ja",

eg biði ei fleiri sinni.

56.

Vilt tú ikki tína dóttur

geva og so gifta,

eg bjóði tær eitt annað boð,

lív skal londum skifta.

57.

Vilt tá mær ikki tína dóttur

gifta í mín haga,

tað skal verða deyði tín

og fleiri dreingja skaði."

58.

Tað var reysti hertugin,
hann sortnar sum ein mold:
"Gangið eftir frú Adalín,
leiðið hana fram á fold."

59.

Hon stóð upp úr gyllum stóli
við fylgismoyggjar tólv,
so gek frúgvín Adalín
inn á hallargólv.

60.

Fram gekk frúgvín Adalín,
ljós var hon um enni;
eingin tann, í Brunsvík var,
líktist aftur at henni.

61.

Svaraði frúgvín Adalín
fyrsta orðið tá:
"Eg hevði hug á Sniálvi,
áður enn eg hann sá."

62.

Svaraði frúgvín Adalín
gull bar sær á hendi:
"Eg hevði hug á Sniálvi,

áður enn eg hann kendi."

63.

Fram gekk frúgvín Adalín,
rætti fram ljósa hond;
lystíligt var at líða á
teirra festarbond.

64.

Fram gekk frúgvín Adalín,
rætti hond yvir borð;
lystíligt var at líða á
teirra festarorð.

65.

Eg kann ei við orðum greiða
teirra tungu mein;
hertugin fylgdi síni dóttur
ytst á flóðar stein.

66.

Sniálvur so til orða tekur
alt fyri uttan trega:
"Nógv er gull á Upplondum
sjálva teg at gleða."

67.

Vant hann upp síni silkisegl,
út í havið setti,

mikil var tann mannamúgva,
ið stó á landi eftir.

68.

Vant hann upp síni silkisegl,
gulli vovin við rand,
strikar ei á bunka niður
fyr enn við Uppland.

69.

Millum báðar stavnarnar
skínur so fagur litur,
sum hon frágvin Adalín
í lyftingini situr.

70.

Millum báðar stavnarnar
skín so fagurt á
sum hann reystur Sniálvur
frúnni situr hjá.

71.

Hegar ið teirra snekkja
kendi fagurt land,
lótu síni akker falla
á so hvítan sand.

72.

Lótu síni akker falla

á so hvítan sand,
fyrstur stígur Sniálvur
sínum fóti á land.

73.

Fyrstur stígur Sniálvur
sínum fóti á land,
so hon frúgvín Adalín
undir hans høggu hond.

74.

Tók hann frúnna Adalín
lyfti á land við sær:
"Gud og milda Maria moy
veri nú við tær."

75.

Silki og so perlur
var eftir vegnum prangað,
ei mátti frúgvín Adalín
á berum jørðum ganga.

76.

Silki og so perlur
var eftir vegnum breitt,
so var frúgvín Adalín
niðan til hallar leidd.

77.

Mitt í miðun grasagarði
aksla síni skinn,
so gekk hann í høgaloft
for sína móður inn.

78.

Tað er ungi Sniálvur
mælir av tungum inna:
"Nú er komín frúgvinn tann,
tá segði, eg kundi ikki vinna."

79.

Svaraði hansara sæla móðir,
sá ta brúður hjarta.
"Góða stund so bar eg teg
fyri mínum hjarta."

80.

Drukkið var teirra brúdleypið,
gott var teirra lív,
gingu so bæði í eina song,
Sniálvur og hans vís.

81.

Drukkið var teirra brúdleypið
bæði við gleði og gaman;
tað var stytst av ævini,
ið tey vóru saman.

82.

Adalín vaknar í miðjari nátt
telur sín dreym so brátt:
"Undarligt hevur fyri meg borist
alla hesa nátt.

83.

Meg droymdi, tú reið á grønum vølli
við tinum hjálmi kæra;
hagar kom ríðandi riddarin tann,
ið feldi teg niður til jarðar.

84.

Meg droymdi, tú reið á grønum vølli,
bar so tunga trá,
har kom ríðandi riddarin tann,
ið høgdi títt høvur frá."

85.

Tað er ungi Sniálvur,
letur so henni svara:
"Hann er eingin í verðini,
meg fellir til jarðar."

86.

Svaraði frúgvinn Adalín,
mæ lir av tungum inna:
"Hann er eingin í verðini,
sin líka kann ikki finna.

87.

Hevur tú hoyrt frá móður hans,

vándan gerning kann,

hann er vænur og vakstraligur,

Ásmundur eitur hann."